

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

צמ.

עין משפט נר מצוה

מסורת הש"ס

מדיפא ר"מ. הא דלא יפתח^ט לאיירי ר"מ צו: הא הוילא. החפץ מד' אמות חייב. אע"ג דהוא עומד בגובה והגביו למעלה מ' והעבירו לא אמרי' העצרת דרך מקום פטור הוא אלמא צתר הנחה ועקירה אוליין והרי נטלו מתחילת ארבע והניחו לטוף ארבע: פטור **אבל אסור.** מדרבנן דילמא אחי לעבדו דרך למטה מעשרה: מהשכחו. שהוא לרין לכן משוויל לה הולאה חשונה: וכן. מתחילת ד' לטוף ד': צפי הכנשו. שקטלה שלהבת ונשרפה: צמר עקירה. מן הגוף אוליין והן נעקרים מן החלל של גוף ומייצ דמוילא מן הגוף שהוא רה"י לרה"ר: או צמר וילא. שיואל מן הגוף ממנו והרי פי אמה צרה"ר ואין כאלו עקירה מרה"י: ואע"ג דלא סיפ. צממיה. דמשום תלישה לאויהי אמר ר' יהודה דאסור דלמפק קאי ואפי' דלא היפך צה צמון פיו: היה אונל דינלה. של תרומה: בידיס **מסואבזו.** סתם ידיס שלא נטלו הוו שניות ופוסלות את התרומה: ר"מ **טמא.** שהרי הוכשרה התרומה צרוק שצפיו: ר' יוסי מטטר. דקסצר כל זמן שהרוק צמון פיו לאו משקה הוא והרי הוא כגופו של אדם ואינו מכשיר: היפך. צרוק להוילאו לחון טמא דלמשדיה קאי ומכשיר: **מוחלפס השיטה.** החליף ר' יהודה שיטתו וילא הימנה: לא פחליף. לא תימא מוחלפת היא דמתני' דקאמר אע"ג דלא היפך קאי למשדיה צכיוו עסקינן לימא שחלפה מן הגוף ע"י חולי שקורין טו"ש: יחיו ונפלא. לא יהלך ד' אמות עד שירוק: **מאי לאו.** תרתי קתני כיחו וכן רוקו: **דרשינן מעיקרא.** מוחלפת השיטה: **חייב מיסא.** בידי שמים: כל **משנאי אהבו מות.** תורה אמרה להאי קרא צפרשה ח' קניי: **אלא למשנאי.** למשנאילי^ט דעמו צלנינות: **והא מינס אנו.** שעל כרחו הוא ע"י חולי או הצניה: **כיה ורק קאמרינן.** שרקק אותו צפני צו והיה לו להסתלק משם אלו להצליעו צכקותו: **מרגני' ושהה צרה"ר.** וישנו צאורו לרה"ר ושתה גזירה שמה יכניס הכלי אללו: וכן **גג.** מפרש צמ' ע"צ[ב] לענין מעשר: **גב' רישא רבנן.** דעלס^ט אוקימנא להא דקתני נחל: **עומד אדם צרה"י** ומטלטל צרה"ר כרצון דפליגי עליה דר"מ צממני' גבי מפתח ולא גזרינן שמה יכניס והכל גור שמה יכניס כר"מ והא ליכא למימר דשמיית המיס תהי הכנסה כמשמין ורוק דלא דמי דהתם קא עקר מרשותו וקא עמד הנחה לרשות לו אצל שומה עציר עקירה והנחה צחדא רשותא דהא צרשות שהוא שומה צה פיו עומד

וצפיו הן נחין מיד: **צחפילין הצריכין לו.** אפי' צבון מודו דגור צה דמחון שהוא לרין להס יכניסם אללו הלכך משקין הללו צריכין לו וגזרינן: **צרמליס מאי.** מהו שיעמוד צכרמלית ושתה צרה"י או צרה"ר: **היא היא.** כי היכי דלא יעמוד צרה"ר ושתה צרה"י כך לא יעמוד צכרמלית ושתה צרה"י: **היא גופא גזירה.** אלא דעילי לגביה כדי ליכא אסורא דלאורייתא אללו גזירה דרבנן דלא לימי לפוקי מרה"י לרה"ר ואנן ניקום ויגזיר שמהי אטו הכנסת כלי:

ובן בנת. לענין מעשר פירוש לרין שכינס ראשו ורצו על רבין גזירה. ודחי רבא מי קתני בהדיא אם הוציא פטור אבל אסור, ואפי' דלא עקר מעל גבי מקום ד', דהא פיו ופי אמה שלו אין בהו ד' טפחים. דמאיר פטור ד' אמות חייב. ודחי רבא מי קתני בהדיא אם הוציא פטור אבל אסור, ואפי' דלא עקר מעל גבי מקום ד', דהא פיו ופי אמה שלו אין בהו ד' טפחים.

רבינו חננאל ובלבד שלא יצא חוץ לר"י אמות. דייקנן מינה ללישנא בחרא דהא הוציא פטור אבל אסור, תיהי תיובתיה דרבא, דמאיר פטור ד' אמות חייב. ודחי רבא מי קתני בהדיא אם הוציא פטור אבל אסור, ואפי' דלא עקר מעל גבי מקום ד', דהא פיו ופי אמה שלו אין בהו ד' טפחים.

רבינו חננאל ובלבד שלא יצא חוץ לר"י אמות. דייקנן מינה ללישנא בחרא דהא הוציא פטור אבל אסור, תיהי תיובתיה דרבא, דמאיר פטור ד' אמות חייב. ודחי רבא מי קתני בהדיא אם הוציא פטור אבל אסור, ואפי' דלא עקר מעל גבי מקום ד', דהא פיו ופי אמה שלו אין בהו ד' טפחים.

רבינו חננאל ובלבד שלא יצא חוץ לר"י אמות. דייקנן מינה ללישנא בחרא דהא הוציא פטור אבל אסור, תיהי תיובתיה דרבא, דמאיר פטור ד' אמות חייב. ודחי רבא מי קתני בהדיא אם הוציא פטור אבל אסור, ואפי' דלא עקר מעל גבי מקום ד', דהא פיו ופי אמה שלו אין בהו ד' טפחים.

רבינו חננאל ובלבד שלא יצא חוץ לר"י אמות. דייקנן מינה ללישנא בחרא דהא הוציא פטור אבל אסור, תיהי תיובתיה דרבא, דמאיר פטור ד' אמות חייב. ודחי רבא מי קתני בהדיא אם הוציא פטור אבל אסור, ואפי' דלא עקר מעל גבי מקום ד', דהא פיו ופי אמה שלו אין בהו ד' טפחים.

רבינו חננאל ובלבד שלא יצא חוץ לר"י אמות. דייקנן מינה ללישנא בחרא דהא הוציא פטור אבל אסור, תיהי תיובתיה דרבא, דמאיר פטור ד' אמות חייב. ודחי רבא מי קתני בהדיא אם הוציא פטור אבל אסור, ואפי' דלא עקר מעל גבי מקום ד', דהא פיו ופי אמה שלו אין בהו ד' טפחים.

הוא סבר מדיפא ר"מ בו. פי' צקונט' סיפא היא דלא יפתח לאיירי צה ר"מ וק"ק דהיא רחוקה יותר מדאי ונראה לר"י דסיפא דלא ישמין ולא ירוק דפליג עליה ר' יהודה וסתם צר פלוגתא דר' יהודה ר"מ ומיהו קשה דל"כ הוה ליה למיפרך נמי צממא ר"מ אדר"מ למאי דגרסי' צרוק ספריס ר' מאיר טמא וכן גרס ר"מ ולמאי דמסיק מוחלפת השיטה נמי יחא דלא תיקשי דר"מ אדר"מ ושמא מש"ה היח מלהקשות דר"מ אדר"מ משום דליכא דמהפכי דרבי מאיר לדברי רבי יוסי:

זרק ונה ברה"ר בפי בלב בו. אורי' דלא גרסי' ונה דונא משמע דלא נחמין לך כדמוכח צפ"ק דשבת (דף ה.) גזי הא דל"ר יוחנן זרק חפץ והלך ונה צמון ירו של צמיו חייב הכא איירי צממכיון לך ומיהו ר"מ גריס ונה דמלי למימר דונא משמע שפיר מתכוין דסתם זרק נח החפץ צמקום שמתכוין אצל הלך ונה משמע שהלך בלא כוונת האדם ועוד י"ל דצפ"ק דשבת מיתורא דמימלא דייק דלאירי בלא מתכוין^ט: **מהשבתו** משויו^ט ליה מקום. דוקא צבי האי גוונא דנהנה צאיותו מקום טפי צממקום אחר כגון צפי כלצ שאללנה וצפי הכנשו שמשק שס וכן השמין ורק אצל זרק על המקלות או על שום דבר אפי' צממכיון לא אחריו ממשצמו משויל ליה מקום: **היה אובל** דביילא בידים מסואבות. פי' נקוטטרס דצילה של תרומה ור"י אומר דלפי צל חולין יחא ידיס הפוסלות תרומה מטמאין את הרוק שהוא משקה להיות תחילה ומוחר ומטמא את הדצילה וגם מכשירה דהוו להו חולין טמאים דפוסלין את הגזירה

דמשקין כל שהוא מטמאין כדאמרינן צכרכות פרק אלו דצרים (דף נב.) שמה ילא מים אחורי הכוס ודף נב.) ויטמאו את הידים וסתמא דמאחורי הכוס ליכא רציעית דצכל נטילתו ליכא אלא רציעית וצפ"ק דפסחים (דף יד:) נמי משמע שהצמר טמא מחמת המשקין שעליו וסתמא ליכא צה רציעית והא דקאמר צכמה דוכמי לטמא טומאתם כרציעית

^ט גזי יין נסך וצמיר [נח]: גזי עשר רציעי' היינו לפסול את הגזירה דמתנן צמעילה (דף פ:) כל המשקין מנטרפיין לפסול את הגזירה כרציעית אצל ליטמא ולטמא אוכלים צכל שהוא [משקין] טימאו ומטמו ורוק חשיב משקה לקבל טומאה כמו שחשבו משקה להכשיר דצילה והשמה חשבו דחגיגה (דף כ:) נימא נפסקה לי וקשרתיה צפה לפי מה שפירשתי

יחא אפי' צרוק של טהור וכן פי' הר"ר י"ט נימא נפסקה לי וקשרתיה צפה וצשעה שחלג צה כדי לקבל טומאה דעייין היה רוק נח עליה שניטמא מחמת הידים וטימא את המפה שהמשקה מטמא צכל שהוא כדפרישית ולא כמו שפרש ר"ת דלאירי צרוק של נדה כמו שפירש שס נקוטטרס לפי שלא היה נראה לו להעמיד צרוק של טהור שמשום דלא חשיב רוק משקה לקבל טומאה דחשיב שפיר משקה כדפרישית:

רבי מאיר מטמא. אית ספריס דגרסי' רבי מאיר מטהר: הגת ועל ידי כן מותר לשתות צכל ענין והיינו כרבי מאיר: **קולט** למקום שהפצין נתונים בו. איבעיא להו כגון שצריכין לו דהן בכרמלית, מהו שיעמוד ברשות הרבים או ברשות היחיד. אמר אביי היא. דאמר אסור. רבא אמר היא גופא משום רשות הרבים לרשות היחיד גזירה היא שמה יצא מרשות לרשות, דהיא איסורא דאורייתא, ניקו ונגזרו נמי כרמלית אטו רשות הרבים, גזירה לגזירה לא גזרינן. ודייק אביי מדתנן

למקום שהפצין נתונים בו. איבעיא להו כגון שצריכין לו דהן בכרמלית, מהו שיעמוד ברשות הרבים או ברשות היחיד. אמר אביי היא. דאמר אסור. רבא אמר היא גופא משום רשות הרבים לרשות היחיד גזירה היא שמה יצא מרשות לרשות, דהיא איסורא דאורייתא, ניקו ונגזרו נמי כרמלית אטו רשות הרבים, גזירה לגזירה לא גזרינן. ודייק אביי מדתנן

למקום שהפצין נתונים בו. איבעיא להו כגון שצריכין לו דהן בכרמלית, מהו שיעמוד ברשות הרבים או ברשות היחיד. אמר אביי היא. דאמר אסור. רבא אמר היא גופא משום רשות הרבים לרשות היחיד גזירה היא שמה יצא מרשות לרשות, דהיא איסורא דאורייתא, ניקו ונגזרו נמי כרמלית אטו רשות הרבים, גזירה לגזירה לא גזרינן. ודייק אביי מדתנן

בא א מיי' פ"ג מהל' שבת הלכה ג סמג לאוין סה: **בב ב מיי' שס הלכה יג** סמג שס: **ל ג מיי' שס הלכה ג** סמג שס טו"ע א"ח סי' שז סעיף ב: **לא ד מיי' פט"ו מהל'** טומאת אוכלין הל' ז: **לב ה טו"ע ש"ע י"ד סי'** רמז סעיף טו: **לג ו ז מיי' פט"ו מהל'** שבת הלכה ב סמג לאוין סה טו"ע א"ח סי' שז סעיף א:

רבינו חננאל (המשך) מחשבתו שחושב כדי לעקור מהן להנאתו, משוירא להו כמו שיש בו מ' טפחים, וכדברא דאמר רבא זרק ונה בפי הכלב או בפי הכבשן חייב, דמחשבתו שוירא לפי הכלב ולפי הכבשן (במקום ד'). הכא נמי פיו ופי אמתו מחשבתו משוירא להו כאילו מקום ח' בעי רבא הוא ברשות הרבים ופי אמתו ברשות היחיד, או [הוא] ברשות היחיד ופי אמתו ברשות הרבים מהו. בחר עקירה אוליין ומרשות לרשות הוא. או דילמא בחר יצאה אוליין ורשות אחת היא. ועלתה בתיקו. וקיימא על כל תיקו איסורא לחומרא. ר' יהודה [אומין] אפי' שנתלש דרוק בפיו כו. ואפי' דלא אכילו ברוק נחלש נקרא. א' והתניא האוכל דבילה בידים מסואבות והניסין ידו לחון פיו ליטול צרוק ר' מאיר מטמא שכבר נכשרה ברוקו ונגע בה ידידו מסואבות. ור' יוסי מטהר אומר זה הכשר. ר' יהודה שמה היפך ברוקו הנה נחלש והכשיר לא היפך בו חזרו. פי' לא נחלש דעייין טהור משקה להכשיר, דתנן במכשירין פ"ו ואילו מטמאין ומכשירין וזבו של זב ורוקו ושכבת זרעו ומימי רגליו ורביעית מן האמר ודם נדה. ר' אליעזר אומר שכבת זרע אינה מכשרת. א"ר יוחנן מוחלפת השיטה. פי' חלוק ואומר במשה ר' מאיר אומר היפך בו טמא. ר' יהודה אומר אפי' שלא היפך טמא. ובא רמא לקיש ואמר לעולם לא חיופך הוא דתניא בבבויחא רוקו, ומשנתניו כיהו. פי' כיחו ליתיה עבה שוירא כמו חתיכה. ואקשינן עליה והתניא כיחו וכן רוק שנתלש עמו אם הלך בו ד' אמות חייב, אלא מחזורתא כר' יוחנן. א' ריש לקיש כההה ורק כר'. ר' יעמוד אדם ברשות היחיד וישתה ברשות הרבים כו. ואמרינן רישא דקתני (רישא) עומד ברשות הרבים ומטלטל ברשות היחיד כו. רבנן. סיפא דקתני לא יעמוד אדם כו, ופירי רב יוסף בחפצין שצריכין לו לגופו. ואפילו רבנן מודו דכי האי גוונא לא שרי ליה אלא מבניס ראשו ורובו

א) משמע משלוש דבריהם היא וכן לקמן בסמוך אמר והא דמתני' בצרייתא וי"ע דהא מנסה היא כוללם פ"ח.